



**MIKAELA
BLEY
KUNNIA**

TAMMI

MIKAELA BLEY:

Ellen Tamm -sarja:

Tyttörukka (2015, suom. 2023)

Sisaret (2016, suom. 2023)

Riivinrauta (2017, suom. 2023)

Tytöt vailla nimeä (2019, suom. 2023)

The Killer -sarja:

Totuus (2021, suom. 2023)

Kunnia (2023, suom. 2024)

MIKAELA BLEY

KUNNIA

Suomentanut Jonja Rajala



TAMMI

HELSINKI



Ruotsinkielinen alkuteos *Systemn* ilmestyi 2023.

© Mikaela Bley 2023

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Jonja Rajala ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4348-1

PROLOGI

Peili on suihkun jäljiltä huurussa. Märtha pyyhkäisee kylmää lasia ja kohtaa hämärässä valaistuksessa oman tyhjän katseensa. Kuka hän on, jos ei kerro totuutta?

Joku täysin vieras.

Tällaiseksi hän ei kahdeksantoistavuotispäiväänsä kuvitellut.

Märtha kietaisee ympärilleen suuren kylpypyyhkeen ja kiinnittää sen rintojen päältä paikalleen. Hän vetelee harjaa voimalla märkien, takkuisten hiusten läpi ja kuuntelee sadetta, joka ropisee ikkunoihin ja pihan mukulakiveykseen.

Taivasta peittävät synkät pilvet.

Hän menee ikkunalle ja antaa katseensa vaeltaa talon kolmen valkoisen siiven välillä. Pramealla sisäpihalla koreilee täydellisen pyöreitä puksipuupalloja isoissa ranskalaisissa antiikkityylisissä ruukuissa, jalustoillaan seisovia sinivalkoisia posliiniruukkuja, istuinryhmiksi aseteltuja valurautakalusteita ja kivipatsaita, jotka esittävät koiria ja leijonia. Vastapäisessä ruokasalissa palavat jo kynttilät. Äiti on kattanut pöytänsä tabletit ja pellavaiset lautasliinat, joita koristaa Gyldenstedtin suvun vaakuna, kaksi kultaista miekkaa ristissä.

Yli satavuotias skoonelaiskartano ei tule koskaan tunteen Märthasta kodilta.

Hän hytisee ja kumartuu heittämään halon pesään.

Tuli rätisee vanhassa kakluunissa, joka on päällystetty samanlaisella vihreällä marmorilla kuin seinät ja kylpytilojen uima-allas. Väri on tarkoitus sointua yhteen vehreän puutarhan kanssa, jonka kiviaita erottaa pohjoisen puolella avautuvista rapsipelloista.

Peltojen poikki E6-tielle ja levähdyspaikalle juoksee kolmessatoista minuutissa.

Tasan kolmessatoista.

Puhelimen kello näyttää, että Märthan on pidettävä kiirettä, jotta hän ehtii saunaan ennen illallista. Alkumaljat tarjoillaan metsästyshuoneessa tunnin kuluttua, ja silloin on oltava pukeissa ja valmis. Märtha painaa näytöltä höyrysaunan päälle ja selvittää nopeasti viimeiset takut.

Silmänurkastaan hän erottaa hahmon.

Hän kääntää päätään ja näkee tumman varjon liikkuvan seinällä. Harja luisuu hitaasti hänen otteestaan ja kolahtaa lattialle.

”Onko täällä joku?” Hän ottaa kiinni lavuaarin reunasta ja kuuntelee jännittyneenä. ”Huhuu?” hän sanoo väkinäisen reippaalla äänellä ja näkee taas vilaukselta liikettä samaan aikaan kun sadesuihkusta alkaa virrata vettä ja kaiuttimista kuulua lintujen liverrystä.

Hän hiipii lähemmäs suihkuja, kiertää marmoriseinän ja tuijottaa pehmeästi valaistua vettä, jota ryöppyä kattoon upotetusta suuttimesta.

Sadesuihkun alla ei ole ketään, tila on tyhjä.

Puhtaan pakokauhun vallassa hän painelee kaikkia nappeja ja yrittää saada suihkun pois päältä. Lopulta

vedentulo pysähtyy, linnunlaulu loppuu ja tulee hiljaista. Hän kuuntelee tarkkaan, jotta erottaisi pienimmänkin risauksen, ja lähtee perääntymään. Peläten sitä, mitä varjoissa voi piillä, hän ei juuri uskalla vilkuilla ympärilleen juostessaan ovelle, joka lävähtää auki ennen kuin hän ehtii sen luo.

Hän kiljaisee ja kavahtaa taaksepäin.

”Anteeksi, ei ollut tarkoitus säikäyttää”, Louise sanoo ja nostaa käsiään. Toisessa on Ruinart-pullo ja toisessa kaksi lasia. ”Äiti sanoi, että olet täällä. Käyn vain äkkiä suihkussa ja ajattelin, että voitaisiin samalla polkaista nämä synttäreilläillalliset käyntiin pikku lasillisilla.”

”Olitko täällä äsken?” Märtha kysyy ja katsoo isosiskoaan. ”Panitko juuri suihkun päälle?”

”Mistä sinä puhut?” Louise tarkastelee häntä silmissään nuhteleva, auktoriteettia uhkuva katse. ”Onko se mies täällä?” Louise laskee pullon ja lasit lavuaarin reunalle ja menee saunan ovelle, räväyttää sen auki ja panee sitten takaisin kiinni. Hän jatkaa vessaan ja tutkii sen jälkeen suihkutilan ja uima-altaan. ”Vastaa nyt, onko se täällä?” Äänensävy on kova.

”Ei ole”, Märtha huokaa ja yrittää koota itsensä.

”Onko se ollut täällä?”

”Anna olla ja avaa samppanja.” Märtha katsoo pulloa ja yrittää kuulostaa mahdollisimman neutraalilta. Hän ei missään nimessä tahdo käydä tätä keskustelua nyt. Vaikka hän tietää Louisen tarkoittavan hyvää, he eivät voi koskaan ymmärtää toisiaan.

Louise irrottaa folion ja metallilangan ja alkaa pyörittää pulloa kääntämättä katsettaan pois Märthasta.

Märtha säpsähtää, kun korkki lennähtää pamahtaen

ilmaan. Samppanjaa kuohuu yli, ja Louise kiroaa hiljaa täyttäessään lasit ja kuivatessaan kädet Märthan pyyhkeeseen.

”Älä valehtele minulle”, Louise sanoo ja kilauttaa lasiaan Märthan lasia vasten.

”En minä valehtelekaan.” Märtha juo kulauksen.

Miten hänestä ja siskosta on voinut tulla niin erilaiset? Ovatko he edes kasvaneet saman katon alla? Vaikka heillä on ikäeroa vain kolme vuotta, on kuin he olisivat eri sukupolvea. Ja eri maailmoista. Louise yrittää pakottaa Märthan omaan ahtaaseen muottiinsa. Märtha haparoi mieluummin hämyisässä, raivoavassa myrskyssä, jota eivät seinät tai katto rajaa. Hän ei halua muuttua siskonsa kaltaiseksi. Oikeustieteen opiskeleminen tai suvun perinnön ja Tukholmassa sijaitsevan linnan vaaliminen eivät kiinnosta häntä pätkän vertaa.

Louise riisuu ratsastushousut ja collegepaidan, jossa on oikeustieteen laitoksen logo, ja menee suihkuun.

”Alkudrinkit tarjoillaan tunnin päästä”, hän huutaa, ja linnunliverrys alkaa jälleen. ”Et saa myöhästyä.”

”Tiedetään”, Märtha mutisee. Kuohuva kihelmöi kurkua, kun hän tyhjentää lasinsa.

”Ratsastimme CJ:n kanssa rannalla, kun alkoi sataa”, Louise jatkaa suihkusta. ”Se oli taianomaista. En ole koskaan ollut näin rakastunut. Sen oikean kanssa kuuluu tuntua tismalleen tältä.”

Märtha katsahtaa kyllästyneenä kattoon. ”Tehän voitte laittaa hääkutsuun sen kuvan, jossa leikitte yksivuotiaina suihkulähteen kupeessa.” Siskon ja CJ:n rakkaussuhde on niin ennalta-arvattava ja sovinnainen, että Märthan tekee mieli kiemurrella nahoistaan.

”Tuohan on itse asiassa hyvä idea”, Louise sanoo ja kääntää veden pois päältä. ”Vaikka tiedänkin, että se oli sarkasmia.” Hän tulee suihkusta ja katsoo Märthaa vakavana. ”Sinäkin ansaitset onnen. Älä turhaan hankaloita omaa elämääsi.”

Märtha laskee katseen käsiinsä ja rapsuttaa niistä mustaa maalia lyhyiksi pureksituilla kynsillään.

”Sinun pitää yrittää päästää irti menneestä.” Louise tulee hänen luokseen ja madaltaa ääntään. ”Lupaa minulle, että suuntaat katseesi tulevaan.”

”Kuulostat ihan mummilta.” Märtha pakottaa kasvoilleen hymyn, vaikka vatsaa väentää.

”Olen tosissani”, Louise jatkaa samalla kun kuivaa pitkää vaaleaa tukkaansa pyyhkeeseen. ”Sanon tämän sinun parastasi ajatellen.”

”Than oikeasti”, Märtha huokaisee.

Louise tulee hänen taakseen, ja heidän katseensa kohtaavat peilissä.

Kun kummallakaan ei ole meikkiä tai vaatteita ja hiukset ovat harjaamatta, on helppo huomata, että heidän kapeat kasvonsa ja sirot leukansa ovat liki identtiset. Nenä on pieni, oikeastaan liiankin pieni suhteessa suuriin vihreisiin silmiin.

”Onko se onnitellut sinua tänään?” Louise sipaisee kevyesti mustelmaa siskonsa lapaluun kohdalla.

Märtha pudistaa päätään, sillä vastaus on väärä riippumatta siitä, mitä hän sanoo.

”Älä anna sen kontrolloida sinua. Sillä ei ole aavistustakaan, mikä sinun maailmassasi on oikein ja mikä väärin.” Louise kietoo käsivartensa Märthan ympärille ja halaa lujasti.

Märtha puree hammasta ja yrittää olla näyttämättä, miten kipeät selän mustelmat ovat. Hän sulkee silmänsä ja katuu kaikkea, mistä on mennyt uskoutumaan siskolleen.

Höyrysaunasta kuuluu piippaus sen merkiksi, että sauna on lämmin ja valmis käytettäväksi.

”Käy äkkiä, niin ehdit laittautua”, Louise sanoo ja irrottaa otteensa. ”Nähdään drinkeillä.” Hän kerää tavaransa ja kiiruhtaa ulos ovesta.

Märtha antaa pyyhkeen valahtaa Louisen jäljiltä jääneeseen vesilätäkköön ja menee saunaan.

Höyry on niin sakeaa, ettei sen keskellä tahdo nähdä edes omia käsiään. Hän istuu saunan perälle, imee sisäänsä eukalyptuksen tuoksua ja antaa lämmön hyväillä vartaloaan. Lihakset rentoutuvat hiljalleen, ja hän uumistaa silmänsä. Hänellä on kuuma. Höyry polttaa ihoa, ja hengittäminen muuttuu yhä vaikeammaksi. Ajatukset kiertävät kehää, ja ilta jännittää. Vaikka hän tietäinkin tekevänsä ainoan oikean valinnan, häntä pelottaa. Hän yrittää ajatella Berliinin taidekoulua ja kaikkea muuta, mikä kaupungissa odottaa. Sitten hän kuulee, miten saunan ovi avautuu.

Höyry on niin paksua, ettei hän näe, kuka tulija on.

”Sinäkö siellä, Louise?” hän kysyy vastausta saamatta.

Silmiä kirvelee, kun hän yrittää erottaa sumussa hämmöttävää ihmishahmoa. Samassa valot sammuvat.

”Kuka täällä on?” Märtha nousee pystyyn. Kädet hapuilevat sysimustassa pimeydessä, ja hän liikkuu varovasti ovea kohti. Yhtäkkiä hän näkee jonkun aivan lähellään. Seuraavassa silmänräpäyksessä päähän osuu kova isku. Hän horjahtaa, ja ennen kuin aivot ehtivät tilanteen tasalle, hän saa iskun vatsaansa.

Kipu säteilee joka puolelle, ja jalat pettävät alta. Viimeinen lyönti suoraan päähän kaataa hänet päistikkaa lattiaan.

OSA 1

LAUANTAI
29. elokuuta

ANDREAS

Andreas panee sähköhammasharjan takaisin lataukseen ja huuhtelee kasvonsa jääkylmällä vedellä. Se saa naaman tuntumaan vähemmän pöhöttyneeltä, mutta tänään hän tarvitsee vähintäänkin nesteytystabletin ja tuplaespresson ennen kuin kykenee heräämään henkiin. Eililsiltana kummottujen viinipullojen määrä ei ollut oikeassa suhteessa Mutanturin maistelumenun hienostelevien pikku kasvisannosten ruokaisuuteen.

Hänen oli ollut tarkoitus viettää perjantai-iltansa kirjoittamalla erään raiskausjutun loppupuheenvuoroa, mutta Cornelia oli pöllähtänyt ilmoittamatta toimistolle ja raahannut hänet kanssaan illalliselle.

Rintaan leviää epämiellyttävä tunne, kun hän ajattelee tämäniltaisia syntymäpäiväjuhlia. Hän menisi mieluummin oikeuspsykiatrisen kuulusteluhuoneeseen viettämään kahdenkeskistä aikaa sarjamurhaajan kanssa kuin kohtaisi oman menneisyytensä.

Mutta pakko mikä pakko. Hän ei mitenkään voi ilmoittaa, ettei tulekaan.

Hän ei ole tavannut ainuttakaan Gyldenstedtiä viiteentoista vuoteen, eikä hänellä ollut aavistustakaan, että Märtha oli muuttanut Malmöhön, ennen kuin hän törmäsi

tähän kaupungilla. Kun postilaatikkoon sitten kolahti kutsukortti jokunen viikko sitten, siihen oli mahdotonta vastata kieltävästi.

Hän hinkkaa karhealla pyyhkeellä harvaa parransänkeään ja toteaa, että leuka taitaa olla ajelun tarpeessa. Hiuksetkin kaipaavat paikka paikoin siistimistä, eikä smokkia saa unohtaa hakea pesulasta. Hän on juuri aikeissa panna suihkun päälle, kun kylpyhuoneen ovi avautuu.

”Huomenta”, Cornelia sanoo ja nojaa ovenkarmiin.

Hymy on ilikurinen. Cornelia heilauttaa kiharat hiuksensa selän puolelle ja tulee hänen luokseen. ”Kaipailin sinua sänkyyn”, Cornelia sanoo ja painaa kostean, ajellun pillunsa hänen reittään vasten. ”Kosketa minua”, nainen kuiskaa, kääntyy selin ja painautuu kiinni hänen rinta-kehäänsä.

Andreas katselee heidän alastomia vartaloitaan kylpyhuoneen peilistä ja yrittää herättää tunteen, nälän, muttei saa pienintäkään kutkutusta hiipimään ihonsa alle. Tämä kävi helpommin eilen, kun hän oli humalassa.

Hän näkee oman kätensä liukuvan Cornelian vatsaa pitkin alaspäin ja hyväilee naista varoen ja hellästi, kunnes tämä voihkaisee kovaan ääneen ja levittää jalkansa.

Cornelia on innokas. Hän haluaa lisää.

Andreas kuljettaa huuliaan notkistetulla selällä, tarttuu pakaroihin ja levittää niitä erilleen. Hän tunnustelee kielellään kevyesti, missä raja kulkee.

Cornelia hengittää raskaasti, ja Andreas kantaa hänet makuuhuoneeseen lampaannahkaiselle Lamino-nojatuolille. Hän asettelee Cornelian jalat käsinojille ja laskeutuu polvilleen naisen eteen. Kieli saa leikitellä, kunnes

Cornelia tarttuu häntä hiuksista ja vetää lähemmäs, suutelee intensiivisesti ja nostaa jalkansa hänen olkapäilleen.

Andreas tunkeutuu varovasti Cornelian sisään ja kiihdyttää tahtia. Cornelia voihkii ja upottaa kynnet hänen käsivarsiensa ihoon. Molempien vartalot jännittyvät, kun Cornelia alkaa huutaa.

Se on liikaa.

Hengästyneenä Andreas nousee ylös vilkaisuitta naiseen. Olo on levoton, eikä hän päässyt purkautumaan.

"Minne olet menossa?" Cornelia tarttuu hänen käteensä ja kiskaisee itsensä ylös nojatuolista. Posket rusottavat. Pienet silmät hakevat hanakasti hänen huomiotaan.

Andreas ryhdistäytyy ja vetää olkapäät taakse.

"Pelkäätkö rakastuvasi?" Cornelia sivelee hänen rintansa neonpinkeillä kynsillään. "Rentoudu, Big Red."

"No niin." Andreas yrittää työntää Cornelian pois, mutta tämä ei tunnu tajuavan, että hän on saanut tarpeekseen.

"Tiedät kyllä, että tykkään punatukkaisista miehistä, joilla on isot..."

"Älä jaksa."

"Ongelmat, olin sanomassa." Cornelia nousee varpailleen ja suutelee häntä kaulalle. "Millaista synkkyyttä sinä kannat sisälläsi?" hän kuiskaa Andreaksen korvaan.

Naisen on pakko pilaila, Andreas ajattelee ja miettii, voiko tästä enää latteammaksi mennä. He ovat tavanneet muutamaan otteeseen, vaikka hänen olisi pitänyt lopettaa suhde heti kättelyssä. Tämäntyyppiset naiset ovat pahinta mitä hän tietää, eikä Corneliasta pääse takuulla ikinä eroon.

"Pitää lähteä töihin", Andreas sanoo, vetää Cornelian huokailusta välittämättä kermanvaaleat verhot sivuun ja

katselee ulos Davidhallstorgille. Pilvet roikkuvat sateesta raskaina tien toisella puolella kohoavan vanhan poliisitalon yllä.

Hän kumartuu noukkimaan vaatteita, jotka he ovat viskoneet kokolattiamatolle.

”Nyt on lauantai”, Cornelia protestoi ja heittäytyy sängylle. ”Tule mieluummin tänne.” Hän sukeltaa tyynyjen sekaan ja nostaa untuvapeittoa.

”Rikosten uhreille ei viikonpäivillä ole väliä.” Kun Andreas on ripustanut edellisenä päivänä päällä olleen pikkutakin henkariin, puhelin piippaa yöpöydällä, ja hän nappaa sen käteensä.

Sähköpostiin on tullut uusi viesti vieraasta osoitteesta.

”Valitettavasti sinun pitää nyt lähteä”, hän sanoo painokkaasti ja avaa viestin.

Minulla on todistaja. T: Parisa Javid

Hän nielaisee ja kokoaa itsensä. Erään työn alla olevan murhatapauksen tiimoilta on eletty hiljaiseloa useamman viikon ajan, ja nyt jostain on ilmaantunut joku, joka tahtoo todistaa.

Kerro lisää, hän vastaa ja tuntee kylmän käden selkäänsä vasten.

Cornelia on hiippaillut hänen taakseen, aivan liki.

”Cornelia kiltti, minä en halua”, hän sanoo ja heittää puhelimen sängylle.

”Rentoudu. Olet tosi kireänä.” Cornelia ryhtyy hieromaan hänen harteitaan siroilla sormillaan. Kynnet tuntuvat iholla veitsiltä.

”Lopeta!” Hän ottaa kiinni Cornelian ranteesta. ”Etkö kuullut, mitä sanoin? Haluan, että lähdet.”

Cornelia räväyttää kauhistuneena silmänsä suuriksi. "Mitä sinä teet?" hän vikisee ja yrittää riuhtaista itseään irti.

"Kun sinä et kuuntele", Andreas sanoo ja irrottaa otteensa. "Sinun täytyy lähteä."

"Oletko tosissasi?" Cornelia hieroo ranteitaan. "Than oikeasti?"

"Kyllä. Meistä ei tule paria. Pue päällesi, niin heitän sinut kotiin."

Andreasta ei kiinnosta mikään muu kuin Parisan vastaus hänen viestiinsä.

"Tuo oli varmaan vitsi." Cornelian silmät kapenevat, ja hän ottaa pari askelta taaksepäin. "Luulin, että tykkäsit minusta."

"Anteeksi", Andreas yrittää lieventää nähdessään, miten Cornelia lyhyistyy henkisesti.

"Vai että anteeksi? Se ei tarkoita paskaakaan. Haluat vain tyyntytellä soimaavaa omaatuntoasi! Sinulla on helvetti selvästi jotain tunne-elämän ongelmia."

"Tiedän." Kuulostaa kylmältä, mutta on parempi olla rehellinen. Kiertoilmaukset vain pitkittävät prosessia eivätkä hyödytä loppujen lopuksi mitään.

"Miksi sinä sitten panit minua äsken?" Cornelia mylvii ja osoittaa nojatuolia, jossa he harrastivat juuri seksiä.

"Se oli väärin tehty. Olen pahoillani..."

"Friikki. Tiesin, että sinussa oli jotain outoa." Cornelia sieppaa rintaliivinsä lattialta, kiinnittää ne täyteläisten rintojensa välistä ja kiroaa hiljaa. "Pääsen kotiin omin neuvoinkin", hän puuskahtaa ja vetää ylleen kynsilakkaan sointuvan kirkuvan pinkin mekon, kohentaa hiuksiaan ja menee eteiseen vilkaisemattakaan Andreakseen.

Ovi sulkeutuu hänen perässään.

Tällaiselle täytyy panna piste, Andreas ajattelee. Hän venyttelee niin, että niska naksuu, ja menee suihkuun.

Hienot syntymäpäiväjuhlat
prameassa maalaiskartanossa.
Tulipalo. Murha.
Nainen, joka tekee kaikkensa
suojellakseen läheisiään.

Nopeatempoisen **The Killer** -dekkarisarjan itsenäisessä toisessa osassa kuumaverinen ex-jalkapalloilija Henrik Hedin ja hänen työparinsa Leia Kaplan saavat tutkittavakseen tapauksen, jossa luokkaerot, raha ja rakkaus kietoutuvat murhaavalla tavalla yhteen. Mikä on rakkauden ja kunnian hinta?

”Henkeäsarpaavaa jännitystä.”

DAGENS NYHETER



www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4348-1